

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж к 151/2015
13.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у поступку предлагача А.Г., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Нишу 13Р4 к 12/15 од 28.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ жалба предлагача А.Г., па се **УКИДА** решење Вишег суда у Нишу 13Р4 к 12/15 од 28.08.2015. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Вишег суда у Нишу 13Р4 к 12/15 од 28.08.2015. године, утврђено је да предлагачу А.Г. није повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Основним судом у Нишу у предмету 5К 6260/10.

Против тог решења жалбу је поднео предлагач А.Г., због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања са предлогом да се жалба усвоји, побијано решење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је одлучујући о жалби на основу одредбе члана 8б. став 3. Закона о уређењу судова, испитао побијано решење, применом одредбе члана 386. у вези одредбе члана 402. Закона о парничном поступку, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку. који се примењује на основу одредбе члан 8в. Закона о уређењу судова, па је нашао:

Жалба је основана.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије прописано је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Одредбом члана 14. став 1. Законика о кривичном поступку прописано је да је суд дужан да кривични поступак спроведе без одуговлачења и да онемогући сваку злоупотребу права усмерену на одуговлачење поступка.

Одредбом члана 8а. Закона о уређењу судова прописано је да странка у судском поступку, која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року.

Из списка предмета произилази да је предлагач А.Г., поднео Вишем суду у Нишу захтев за заштиту права на суђење у разумном року, којим је тражио да суд утврди повреду права и предлагачу одреди примерену накнаду.

Побијаним решењем утврђено је да предлагачу А.Г. није повређено правно на суђење у разумном року, у поступку који се води пред Основним судом у Нишу у предмету 5К 6260/10, а као разлог због којег сматра да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року наводи да „у дужем временском периоду суд није могао да обезбеди присуство управо предлагача као оптуженог, да се није одазивао позиву суда, већ да је његово присуство било обезбеђено након наредби за довођење од стране ПУ и наредби за довођење од стране КПЗ у коме је издржавао казну, а у једном периоду није ни могао да му се уручи позив за претрес, имајући у виду да су се повратнице враћале са констатацијом да је „одсељен са адресе коју је суду саопштио као адресу на којој борави, и да није обавестио суд о промени боравишта“.

Испитујући побијано решење Врховни касациони суд је нашао да је паушалан закључак првостепеног суда којим је утврђено да предлагачу А.Г. није повређено право на суђење у разумном року, те да је првостепени суд побијано решење донео уз погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у смислу члана 375. став 1. Закона о парничном поступку.

Наиме, из списка предмета произилази да десетине главних претреса није одржано у кривичном предмету 5К 6260/10 који се води пред Основним судом у Нишу, против окривљеног А.Г., овде предлагача, а из разлога што окривљени није приступио главном претресу.

Мерђутим, по налажењу Врховног касационог суда окривљени није одговоран што по наредби за довођење није приведен из КПЗ Ниш, нити је одговоран што у ситуацији кад је суд имао податак да је окривљени у притвору у више наврата позивао га на кућну адресу.

Стога је неопходно да првостепени суд тачно утврди какав је допринос окривљеног у трајању овог кривичног поступка, у смислу да тачно утврди колико пута је управо окривљени скривио одлагање главног претреса, у смислу да је уредно обавештен о одржавању истог, а на позив се без оправданог разлога није одазвао. Потом је потребно да суд утврди у којој мери на дужину овог поступка су утицали и органи који су поступали, како КПЗ у Нишу тако и полицијски органи који су извршавали наредбе суда за привођење, те самог суда у

смислу предузимања адекватних и законитих радњи за обезбеђење присуства окривљеног главном претресу.

Наведене чињенице првостепени суд није утврдио, те је побијано решење донето уз погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у смислу члана 375. став 1. Закона о парничном поступку, па је Врховни касациони суд укинуо решење и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду све примедбе из овог решења, поступити по истом и донети закониту и правилну одлуку.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 401. тачка 3. Закона о парничном поступку и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и члана 8в. Закона о уређењу судова одлучио као у изреци решења.

Записничар - саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа - судија
Невенка Важић,с.р.